

Reforma de l'Administració: corol·lari a la pèrdua de drets

Qui no està d'acord amb una Administració transparent, eficaç i eficient? Qui està d'acord amb la corrupció, el nepotisme i l'arbitrarietat? Aquesta mena de preguntes solament tenen una resposta. Com preguntar si s'està d'acord amb la felicitat.

Però al costat de la resposta estan els fets. Primer, si volen transparència, per què no es coneix l'informe del grup dels autodenominats experts?¹

Segon, si volen eficàcia i eficiència, per què no funcionen els mecanismes d'accés i de promoció, mantenint milers de persones en situació precària i nomenant centenars de persones de forma provisional?

Tercer, si volen una Administració propera a la ciutadania, per què tenim centenars (227 per ser exactes) d'empreses públiques, ens i fundacions amb funcions duplicades amb la pròpia Administració?² Per aixoplugar delinqüents com Antoni Herce i Enric Roig?

La llista de preguntes i de temes es pot fer tan llarga com es vulgui, però per sobre d'aquestes qüestions cal reflexionar sobre les raons de fons **d'aquest tipus** de reforma de l'Administració.

És el corol·lari del robatori dels drets socials al que estem assistint aquests temps. Si s'esmicolen el dret a la sanitat, a l'educació, a la dependència i l'Administració és, teòricament, l'instrument per fer-los efectius, el millor és, també, eliminar l'Administració com a garant dels drets.

No ens equivoquem, ni s'equivoquin totes les persones de bona fe que, atrapades en la necessitat compartida de reformar i millorar l'Administració, ens podem i es poden enlluernar per boniques paraules.

El que volen és tancar el cercle, finiquitar l'Estat del benestar que és el que, en definitiva, el que hi ha darrera del desenvolupament de les administracions tal com les coneixem avui dia (amb molts defectes). Al segle XIX l'Estat era, bàsicament, la policia, l'exèrcit i l'Hisenda. Resulta simptomàtic que un dels principals eixos de la reforma sigui que, únicament, seran funcionaris el personal "amb auctoritati".

¹ Ni tan sol fan cas a les pròpies institucions. Veure *Abast i contingut del dret d'accés a la informació pública. Consideracions del Síndic* (sindic.cat/site/unitFiles/3151/informe_acces_informacio_publica_def.pdf4)

² Veure: http://www15.gencat.cat/ecofin_wpres12/AppPHP/02_entitats.php

Que ningú s'equivoqui. Nosaltres som els primers en demanar, en exigir una reforma de l'Administració. Una reforma que no sigui tramposa, una reforma que no es basi en proclamar uns principis tan alts, tan alts, que després permeti passar per sota d'ells una i altra vegada als proclamadors dels altíssims principis.

Quan puguem accedir al document us farem una anàlisi acurada, al temps que ho compararem amb les nostres propostes sobre reforma i millora de l'Administració que hem fet al llarg dels anys amb motiu de trobades, congressos, informes a propostes de llei, etc.

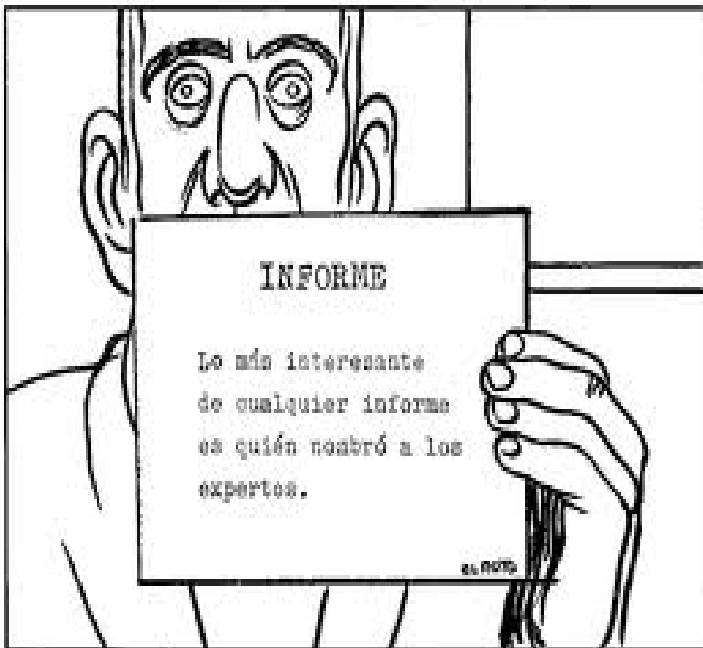
De moment us reproduïm un document que ha fet la Secció sindical de l'Agència Tributària de Catalunya.

LA FI DE L'ADMINISTRACIÓ

Experts de la Generalitat proposen prescindir de la majoria de funcionaris (dels diaris d'ahir)

1. Els experts

Tal dia, no sabem ben bé quan, la Generalitat, que per a algunes coses sembla que li sobra pressupost, va decidir reunir un "Grup d'Experts" per a que elaborés un informe sobre l'Administració Pública (un consell, quan sentiu la paraula expert, agafeu el ganivet de la cuina i guardeu la cartera).

Els experts són aquesta mena de gent, sempre molt ben pagats, i normalment empleats de la Diagonal cap a munt, gairebé sempre a prop de Pedralbes o de la Bonanova.

Son aquells que solen sortir a la tele, sovint amb les sigles o l'anagrama al fons de col·legis tipus IESE o ESADE, per respondre a preguntes força complicades com ara: pregunta: perquè creu que l'Administració no paga els farmacèutics? Resposta traduïda: per problemes de pressupost (resposta sense traduir: l'excessiu apalancament del sector públic assolit durant l'etapa expansiva del cicle econòmic ha suposat que quan l'entorn ha invertit les variables macroeconòmiques fins ara vigents, l'Administració, que havia obviat la dotació de les provisions necessàries, hagi entrat en un estadi de tensions financeres d'incerts resultats).

Doncs bé, aquest "Grup d'Experts", gent "acienciada" (es diu del que té ciència) allà on n'hi hagi, tenia com a tasca "elaborar un informe sobre la reforma de l'Admi-

nistració pública". Acabat l'informe, l'han lliurat a qui pagà per ell: la Generalitat (bé en realitat, com ja sabeu, l'hem pagat nosaltres, com varem pagar aquells informes sobre el "conreu de l'avellana o la xufra" o "sobre el rat penat nan" o el "seguiment de la cloïssa brillant" en la gloriosa època del tripartit).

2. Les conclusions dels experts

Aquest "experts", arriben a conclusions força originals: així, el seu president (López-Casasnovas) demana "una Administració més eficaç, eficient i transparent". Les propostes passen per fugir de la clàssica "oposició memorística", introduir "mecanismes àgils de mobilitat funcional i geogràfica", incorporar variables "que garanteixin el mèrit i la flexibilitat" així com vetllar per generalitzar les retribucions variables". Per arrodonir tot això, cal segons els "experts" triats (ja que altra tria d'"experts" hauria conduït a les conclusions oposades), que sols hi hagi funcionaris en llocs que requereixin exercici d'autoritat, com ara la policia, els inspectors o aquells que atorguen llicències.

Tota aquesta xerrameca és la que ja fa molts anys que sentim i que sols ha conduït a que l'Administració estigui en la lamentable situació en la que està. D'igual manera que els que ens volen treure d'aquesta crisi econòmica son els mateixos que l'han creada i amb les mateixes receptes que ens han conduït a ella, en l'àmbit de l'Administració els que ara diuen que volen canviar-la són els mateixos responsables de com està. I a aquesta situació hi hem arribat, precisament, aplicant les receptes dels mateixos que ara fan informes sobre com s'ha de canviar l'Administració, receptes que consisteixen, en definitiva, a aprofundir en el que fins ara s'ha vingut fent.

3. Ho tenen clar: hem perdut el temps, cal tornar al segle XIX

L'Administració funcional, cal recordar-ho, resulta ser una conquesta de l'Estat de Dret, que buscà evitar que els interessos dels polítics poguessin influir sobre les decisions de l'Administració, que únicament havia de basar la seva actuació en la Llei. Per separar el camp públic del camp privat, es creà el Dret Administratiu, un dret qualificat i dissenyat com a garantista de la imparcialitat dels poders públics front els interessos privats. L'Administració del segle XIX, la de l'anomenat Estat Policia, basava precisament la seva actuació en els postulats (disfressats amb els oportuns eufemismes) que ara defensen els "experts" i el Govern que els ha contractat.

La situació arribà a l'extrem que quan canviava el partit polític que governava (com ara. sempre eren dos), tots els empleats públics anaven al carrer i n'entraven de nous: els del partit al que li tocava governar. Es donava per cantat que l'Administració era una eina al servei dels interessos dels polítics de torn (i efectivament es tractava de torns, atès que els partits s'intercanviaven per una qüestió de torn que no pas d'eleccions).

4. Una Administració transparent (i honorable)

Ara resulta que volen una Administració transparent, justament els mateixos que tenen a bona part de la seva canteira imputats als tribunals (començant pel seu mateix exsecretari general) precisament perquè, aprofitant la manca de transparència que ells mateixos han instal·lat (per exemple, buidant de contingut l'oficina antifrau, actualment absolutament inoperant), han actuat impunement valent-se de la seva posició política o administrativa.

Volen eficàcia i transparència aquells que tenen i mantenen o han tingut a les seves files i en llocs de primera línia a personatges com ara (i citem només un petit recull, els casos més recents, d'un llarg florilegi d'imputats criminalment, això sí, compromesos amb el País, que hem trobat a la xarxa):

1. Ferran Falcó, diputat de CiU (cas Adigsa)
2. Ferran Civil, vicepresident per CiU de la Diputació de Barcelona (3 cops imputat)
3. Xavier Crespo, diputat de CiU (operació Clotilde)
4. Oriol Pujol, exsecretari general (?) de CDC i diputat de CiU (Cas ITV)
5. Lluís Prenafeta, exdirigent de CiU i exsecretari general de la Generalitat (cas Pretoria)
6. Macià Alavedra, exdirigent de CiU i exconseller de la Generalitat (cas Pretoria)
7. Jaume Camps, exdiputat de CiU (cas Palau)
8. Robert Fauria, expresident del consell Comarcal de la Selva (CiU) (cas Manga)
9. Vicens Gavalrà, ex director general de Treball (CiU) (Cas Pallerols) (delinqüent condemnat)
10. Lluís Gavalrà, ex director general d'ocupació (CiU) (Cas Pallerols) (delinqüent condemnat)

Aquest són els que criden a modernitzar l'Administració. L'Oriol, que crida "transparència", L'Alavedra, que crida "eficàcia", el Prenafeta que crida "eficiència", el Camps que crida "mèrit", el Crespo que crida "flexibilitat",....

5. Oposicions, quin fart de riure

Estan també en contra de l' "oposició memorística". Com no ho han d'estar, la prova és que a l'Administració de Catalunya existeixen desenes de milers d'interins a bona part dels quals no se'ls hi ha donat tan sols l'oportunitat de passar una oposició.

El millor sistema, i per parlar només de casos propers, és el de Felip Puig, que aprofitant l'avinentsa, va col·locar la seva cunyada, que era auxiliar, com a advocada de la Generalitat, "directamente y sin pasar por la casilla de salida" (oooooooo, oeeee, oeeee, ooooooooo.....). Això són promocions. Maleït jutge, que li va esgarrar la jugada,... i es que també cal modernitzar la Justícia.

Quan es parla de fugir de la clàssica "oposició memorística" es parla d'establir sistemes subjectius de selecció que impossibilitin la protesta dels exclosos; d'establir sistemes de selecció "ad personam", de dissuadir de presentar-s'hi el major nombre d'aspirants possible per això es parla de "instruments de selecció basats en competències" (tant selectius que només uns pocs s'hi podrien presentar). En definitiva al substantiu "oposició" se li afegeix el qualificatiu despectiu de "memorística" per buidar de contingut el concepte de mèrit.

6. Mèrit i flexibilitat enlloc de mèrit i capacitat

També volen introduir variables que "garanteixin el mèrit i la flexibilitat" (sembla més un "lapsus linguae" que no pas una proposta seriosa) , així, no tindrà problemes el conseller de Territori per contractar com a cap de la seva Oficina de Relacions Institucionals, un jove de 25 anys que fins llavors feia de model (no sembla pas ni dilatada ni especialitzada la seva experiència, ni per tant acreditat el mèrit però sí la flexibilitat, per no dir flacciditat, amb que es prenen decisions).

Clar que la plaça tampoc requereix virtuts especials, si més no en l'àmbit polític o administratiu, ja que si atenem a les funcions encomanades de tres que n'hi ha (Resolució TES/4/2013, de 3 de gener), dues d'elles consisteixen a "fer el seguiment" i l'altra consisteix a "fer informes i assessorar en matèria de relacions institucionals". Tot un rept.

7. Eficàcia i eficiència

Quan es parla d'eficàcia i eficiència, es parla en realitat de suprimir controls i garanties, de reduir la vigilància i el seguiment, d'anar molt ràpid, de que una ma mai no vegi el que fa l'altra. Cal evitar a tota costa, que es repeteixen els lamentables casos com els que hem relacionat abans i la millor manera de fer-ho és evitar que quedi rastre d'allò que fan. Llavors, la corrupció serà ràpida i eficaç, perquè no podran enxampar ningú.

Quan es queixen de que manca eficiència, estan introduint el tema per, a continuació, parlar de les virtuts de la "iniciativa privada", que volen dir del "mercat", de la bona gestió que podrien fer els "empresaris", ara dits "emprenedors" i molt abans, patrons o amos. Però la seva no és una gestió empresarial comuna, aquesta mena d'empresaris, viuen dels pressupostos públics, però sense els inconvenients dels sistemes de control públic. Ni control en la contractació, ni control en l'execució ni control en la qualitat dels serveis que han d'oferir.

8. Anem acabant

Però no ens volem allargar més, la patuleia política, i especialment, a casa nostra, la convergent (la socialista però no li va lluny... -Corbacho, nos acordamos de ti), no n'han tingut prou amb "esquilmar", la banca (Caixes d'Estalvi), les institucions (Palau, Pallerols,...), la sanitat o l'educació (diners públics que van a mans privades), o els drets laborals (recordem que el de CiU varen facilitar amb la seva abstenció la reforma laboral de Zapatero i votar a favor de la reforma laboral de Rajoy), ara, li toca el torn a l'Administració.

La xerrameca acaba demanant la creació d'un grup de treball "l'alt nivell" liderat "políticament al més alt nivell". Com podeu veure, el nivell, especialment literari, també és molt alt.

Tot plegat, un despropòsit. Si aquest païos són els que ens han de dur a la independència, potser serà millor demanar l'annexió a França (llavors, enlloc de continuar vivint del xollo, en un país més civilitzat, anirien a la presó i sense possibilitats d'indult).

A dia d'avui, captiu i desvertebrat l'Estat Social i de Dret, han assolit les tropes neoliberals, els seus darrers objectius polítics i econòmics, ... això, tot just acaba de començar